

EDUCAR NO ÉS GENS SENZILL

► Anna Carballo

Coordinaadora de pràctiques. Grau en Educació Infantil. FUB

L'Esther no vol fer fitxes

La mestra de l'Esther ha passat una nota als seus pares que diu: «fa dies que l'Esther es nega a fer les fitxes, parleu seriosament amb ella». La seva mare de seguida es va preocupar: «Què hem de fer? Què li hem de dir? Com ho podem fer perquè vulgui fer les fitxes?». En definitiva: «què podem fer perquè l'Esther faci tot el que fan els altres?», perquè sembla prou clar que si una nena es nega a fer les fitxes que fan tots els altres nens i nenes de la classe, el problema deu ser ella, no?

Doncs potser no. Des del meu punt de vista, quan una nena de 3 anys es nega a fer una fitxa o qualsevol altra activitat, i més de forma reiterada, és que aquesta no és suficientment atractiva, motivadora o divertida. I des d'aquest mateix punt de vista, la persona preocupada hauria de ser la mestra, i no la mare. A educació infantil, l'ús i abús de les fitxes com a recurs educatiu fàcil i còmode sovint té poc d'educatiu i força de negatiu. Per una banda, les fitxes proporcionen a la mestra la seguretat del llibre de text, es descarrega de la selecció i seqüenciació de continguts i de la necessitat de programar i inventar noves activitats, ja que tot ve donat pels suposats experts que editen i comercialitzen el material. A més a més, les fitxes tenen l'aparent avantatge de poder demostrar a les famílies com treballen els

seus fills i filles a l'escola quan cada trimestre s'emporten l'àlbum a casa amb tots els seus deures fets.

D'altra banda, però, les fitxes obliguen els nens i nenes a treballar temes sovint sense sentit i descontextualitzats, simplement perquè toca fer això o allò, i no perquè els infants estiguin realment intrigats i fascinats per aquell tema i vulguin descobrir-lo. A més, l'ús indiscriminat de fitxes desaten la diversitat de l'aula. Donar prioritat al fet que tots els infants de la classe facin el mateix en el mateix moment i de la mateixa manera deixa completament de banda la realitat de les aules on cada nen i nena és diferent, té ritmes maduratsius diferents, estils d'aprenentatge diferents i habilitats i interessos diferents. I, per últim, les fitxes solen centrar-se en activitats purament grafomotors propiciant així les situacions de taula i cadira i oblidant altres activitats de caràcter més psicomotriu, narra-

tiu o conceptual, que de segur que els infants preferirien.

La paraula *escola* prové del grec clàssic *eskolé*, que significava esbarjo i diversió, i potser estaria bé recuperar el seu origen etimològic per fer-ne una constant en l'educació infantil, ja que ningú no ha dit que aprendre no pugui ser divertit.

